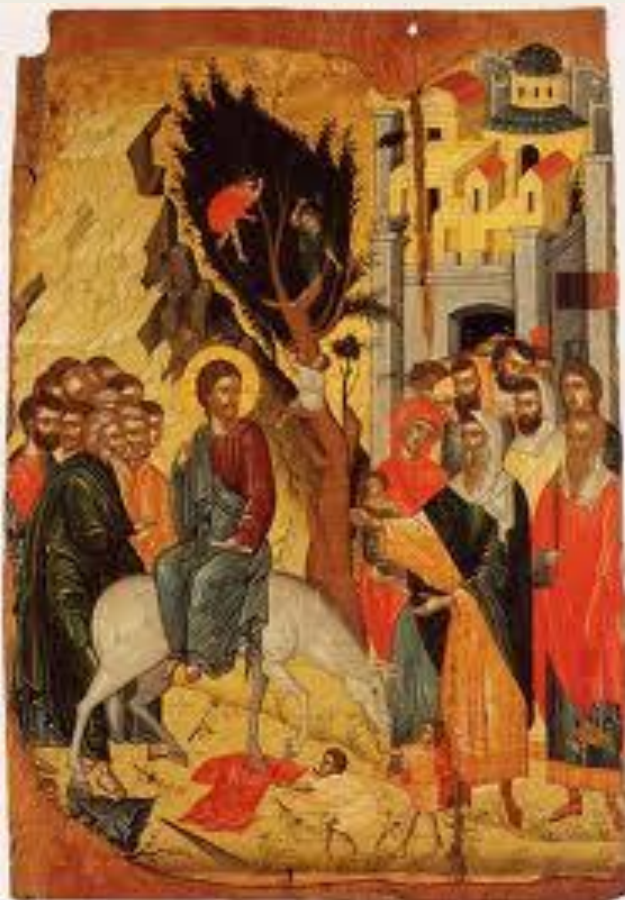

Ἡ εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα

Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

«Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ μεγάλο πλῆθος ποὺ εἶχε ἔρθει γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ Πάσχα, ὅταν ἄκουσαν ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς στὰ Ἱεροσόλυμα, πῆραν κλαδιὰ φοινικιάς, καὶ βγῆκαν ἀπὸ τὴν πόλη νὰ τὸν προῦπαντήσουν, καὶ κραύγαζαν: «Δόξα στὸν Θεό! Εὐλογημένος αὐτὸς ποὺ ἔρχεται σταλμένος ἀπὸ τὸν Κύριο! Εὐλογημένος ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ» (Ἰωάν. ιβ, 12-13). Τὴν ἐπόμενη μέρα τοῦ δείπνου τῆς Βηθανίας, ὁ Κύριος ξεκίνησε γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα, τὴν πόλη ποὺ θανάτωσε τοὺς προφῆτες.

Ἡ Ἱερουσαλήμ δὲν ἦταν τόπος ὅπου κατοικοῦσαν μόνο οἱ στενόμυαλοι φαρισαῖοι, οἱ ἀλαζόνες γραμματεῖς καὶ οἱ θεομίσητοι ἀρχιερεῖς. Ἦταν καὶ μία μυρμηγκοφωλιὰ τῆς ἀνθρωπότητας. Ἦταν ἓνας τεράστιος τόπος

όπου μαζεύονταν απ' όλα τὰ μέρη προσκυνητές, καθώς και άφοσιωμένοι άνθρωποι, άνδρες και γυναίκες. Τὴν ἐποχὴ τοῦ Πάσχα ἢ Ἱερουσαλήμ εἶχε τόσους κατοίκους ὅσους περίπου καὶ ἡ Ρώμη, πού τότε ἦταν πρωτεύουσα τοῦ κόσμου. Αὐτὸ τὸ τεράστιο πλῆθος ἀνθρώπων συγκεντρωνόταν στὴν Ἱερουσαλήμ γιὰ νὰ πλησιάσει περισσότερο τὸν Θεό. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ εἶχαν τὴν ἀντίληψη κάποιας μυστηριώδους προσέγγισης τοῦ Θεοῦ καὶ στὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ εἶδαν τὸν ἀπὸ πολλοῦ ἀναμενόμενο Βασιλιὰ τοῦ Οἴκου Δαβίδ. Ἔτσι, σὰν εἶδαν τὸν Κύριο νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔτρεξαν νὰ τὸν προῦπαντήσουν. Μερικοὶ ἔστρωσαν τὰ ροῦχα τους στὸ δρόμο μπροστὰ Του, ἄλλοι ἔκοβαν κλαδιὰ ἀπὸ τὶς φοινικιές καὶ μ' αὐτὰ στόλιζαν τὸ δρόμο. Ὅλοι τους ἔκραζαν μὲ χαρὰ: «Δόξα στὸν Υἱὸ τοῦ Δαβίδ· εὐλογημένος καὶ δοξασμένος νὰ εἶναι Ἐκεῖνος πὺν ἔρχεται στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὁ Βασιλιὰς τοῦ Ἰσραὴλ».

Οἱ ἄνθρωποι πίστευαν πῶς ὁ Θεὸς θὰ ἔκανε κάποιο θαῦμα πὺν θ' ἄλλαζε τὴν ἀφόρητη κατάστασή τους. Κι αὐτὸ παρὰ τὴ σιδερένια γροθιά τῆς Ρώμης πὺν τοὺς δυνάστευε καὶ σὲ πείσμα τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς μικροψυχίας τῶν πρεσβυτέρων. Ἐνιωθαν πῶς ἡ πηγὴ τοῦ θαύματος ἦταν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ γι' αὐτὸ τοῦ ἐπιφύλαξαν τέτοια ὑποδοχή. Τὸ πῶς θ' ἀντιδρῶσε ὁ ἴδιος στὴν θεμελιακὴ αὐτὴ μεταβολὴ τῆς ροῆς τῶν γεγονότων, ὁ κόσμος δὲν τὸ ἤξερε. Εἶχαν μάθει νὰ περιμένουν ἕναν μόνο ἀποτελεσματικὸ τρόπο. Κι αὐτὸς ἦταν ἡ βοήθεια κάποιου βασιλιᾶ ἀπὸ τὸν οἶκο Δαβίδ, πὺν θὰ βασίλευε στὴν Ἱερουσαλήμ, στὸ θρόνο τοῦ Δαβίδ. Οἱ ἄνθρωποι εἶδαν ἔτσι τὸν Ἰησοῦ σὰν βασιλιὰ καὶ τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ χαρὰ κι ἐλπίδα. Πίστεψαν πῶς τώρα θὰ βασιλέψει στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ θ' ἀντισταθεῖ τόσο στὴ Ρώμη ὅσο καὶ στὴν ἐξουσία τῆς Ἱερουσαλήμ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων.

Ἡ πεποίθηση αὐτὴ τῶν ἀνθρώπων ὅμως προκάλεσε φόβο στοὺς φαρισαίους. Ἡ χαρὰ τοῦ κόσμου ξεσήκωσε τὴν ὀργή τους. Μερικοὶ απ'

αὐτοὺς εἰδοποίησαν τὸν Χριστὸ νὰ τοὺς σταματήσῃ ἀπὸ τὶς ἐπευφημίες αὐτές. Ὁ ταπεινὸς Κύριος ὅμως, ποὺ γνώριζε πῶς ἡ δύναμή Του ἦταν ἀκαταμάχητη, τοὺς ἀπάντησε: «Σᾶς λέγω , ὅτι ἐὰν αὐτοὶ σιωπήσουν, θὰ φωνάξουν οἱ πέτρες» (Λουκ. ιθ', 40). Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ βασιλιᾶ τῶν βασιλιάδων, ποὺ ἦταν ντυμένος σὰν φτωχὸς ἄνθρωπος καὶ καβαλοῦσε ἓνα γαῖδουράκι, ὅπως ἀναφέρει ὁ εὐαγγελιστὴς:

Ὁ Ἰησοῦς εἶχε βρεῖ ἓνα γαῖδουράκι καὶ κάθισε πάνω του, ὅπως λέει ἡ Γραφή: «Μὴ φοβᾶσαι θυγατέρα μου, πόλις Σιών· νὰ ποὺ ἔρχεται σ' ἐσένα ὁ βασιλιάς σου, σὲ γαῖδουράκι πάνω καθισμένος» (Ἰωάν. Ιβ', 14-15). Οἱ ἄλλοι εὐαγγελιστὲς περιγράφουν μὲ λεπτομέρειες πῶς ὁ Κύριος, ποὺ ἦταν φτωχὸς καὶ δὲν εἶχε τίποτα στὴ κατοχὴ Του, ἀπόκτησε γαῖδουράκι. Γι' αὐτὸ κι ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης τὸ προσπερνᾷ αὐτό, μὲ τὴ σιγουριὰ πῶς εἶναι γνωστὸ, καὶ λέει μόνο πῶς βρῆκε ἓνα γαῖδουράκι. Ὁ Λουκᾶς, ποὺ εἶναι ὁ πιὸ περιγραφικὸς ἀπὸ τοὺς εὐαγγελιστὲς, διηγεῖται τὴ θαυματουργικὴ προορατικὴ τοῦ Χριστοῦ στὸν τρόπο ποὺ βρῆκε τὸ γαῖδουράκι: «Πηγαίνετε στὸ ἀπέναντι χωριὸ καί, μόλις μπεῖτε σ' αὐτό, θὰ βρεῖτε ἓνα πουλάρι δεμένο, στὸ ὁποῖο κανένας ἄνθρωπος ὡς τώρα δὲν κάθισε. Λύστε το καὶ φέρετε το» (Λουκ. ιθ. 30).

Οἱ μαθητὲς Του ξεκίνησαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἐντολή Του καὶ τὰ βρῆκαν ὅλα ὅπως τοὺς τὰ εἶπε. Μαζὶ μὲ τὸ ὄναριό ἦταν κι ἡ μητέρα του. Γιατί ὁ Κύριος δὲν ἀνέβηκε στὴ μητέρα τοῦ ὄναριου ἀλλὰ στὸ μικρὸ πουλάρι της, ὅπου κανένας δὲν εἶχε ἀνεβεῖ ὡς τότε; Γιατί ἡ μητέρα δὲν θ' ἄφηνε κάποιον ν' ἀνεβεῖ πάνω της ἢ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ. Ἡ μητέρα τοῦ γαϊδάρου ἀντιπροσωπεύει τὸν ἰσραηλιτικὸ λαὸ καὶ τὸ μικρὸ γαῖδουράκι τὸν εἰδωλολατρικὸ κόσμον. Αὐτὴ τὴν ἐρμηνεία δίνουν οἱ ἅγιοι πατέρες καὶ ἡ ἐρμηνεία τους εἶναι ἀναμφίβολα σωστή. Ὁ Ἰσραὴλ θ' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό, ἐνῶ οἱ εἰδωλόλατρες θὰ τὸν δεχτοῦν. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς

ειδωλόατρεις θὰ γίνουν φορεῖς τοῦ Χριστοῦ ἀνὰ τοὺς αἰῶνες καὶ θὰ μποῦν μαζί Του στὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

«Αὐτὰ στὴν ἀρχὴ δὲν τὰ κατάλαβαν οἱ μαθητὲς του· ὅταν ὅμως ὁ Ἰησοῦς ἀνυψώθηκε στὴ θεία δόξα, τότε τὰ θυμήθηκαν. Ὅτι εἶχε γράψει γιὰ κεῖνον ἡ Γραφή, αὐτὰ καὶ τοῦ ἔκαναν» (Ἰωάν. Ιβ' ,16). Γενικὰ οἱ μαθητὲς Του καταλάβαιναν πολὺ λίγα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ συνέβαιναν στὸ Διδάσκαλό τους, ὡσότου «τοὺς φώτισε τὸ νοῦ» (Λουκ. κδ' 45), ὡσότου τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τοὺς φώτισε μὲ τὶς πύρινες γλῶσσες. Μόνο τότε κατάλαβαν καὶ θυμήθηκαν ὅλα αὐτὰ ποὺ εἶχαν γίνεῖ.

«Ὅλοι, λοιπόν, ἐκεῖνοι ποὺ ἦταν μαζί μὲ τὸν Ἰησοῦ, ὅταν φώναξε τὸ Λάζαρο ἀπὸ τὸν τάφο καὶ τὸν ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, διηγοῦνταν ὅσα εἶχαν δεῖ» (Ἰωάν. Ιβ' ,17-18).

Ἐδῶ ἀναφέρονται δύο ομάδες ἀνθρώπων: ἡ μία ομάδα ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονταν μπροστὰ στὸ θαῦμα τῆς ἀνάστασης τοῦ Λαζάρου στὴ Βηθανία καὶ τὸ ὁμολογοῦσαν ἡ ἄλλη ομάδα ἦταν οἱ παροικοῦντες στὴν Ἱερουσαλήμ, οἱ ἐπισκέπτες, ποὺ εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ τοὺς πρῶτους τὸ θαῦμα τῆς νεκρανάστασης τοῦ Λαζάρου. Οἱ πρῶτοι ἦταν μάρτυρες τοῦ θαύματος· οἱ δεῦτεροι ἦρθαν νὰ συναντήσουν τὸν Ἰησοῦ, ἐπειδὴ ἄκουσαν τὴ μαρτυρία τῶν πρῶτων. Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ ὁ καπνὸς ἀπὸ τὶς θυσίες ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος· τὴν ὥρα ποὺ οἱ γραμματεῖς ἐρευνοῦσαν ἐξονυχιστικὰ τὸ νόμο τοῦ Μωυσῆ· τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἀσυγκίνητοι ἱερεῖς ρύθμιζαν ἀλαζονικὰ τὸ πρόγραμμα τῆς γιορτῆς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ προσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ πείσουν τοὺς προσκυνητὲς πῶς ὅλο αὐτὸ τὸ μεγάλο πλῆθος εἶχε μαζευτεῖ ἐκεῖ γιὰ χάρη τους· τὴν ὥρα ποὺ οἱ Λευῖτες μοίραζαν σχολαστικὰ τὸ μερίδιο τῶν θυσιῶν ποὺ τοὺς ἀνῆκε, οἱ ἀπλοὶ ἄνθρωποι ἀκολουθοῦσαν τὸ θαῦμα καὶ τὸ Θαυματουργό.

Ἐπῆρξαν μεγάλα κύματα ἀνθρώπων ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον ποὺ εἶχαν γυρίσει τὴν πλάτη τους στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος, στοὺς ἱερεῖς καὶ σ' ἐκεῖνους ποὺ ἔκαναν τὶς θυσίες, καθὼς καὶ σ' ὀλόκληρο τὸ μηχανισμό τῆς κοινωνίας ἀγορᾶς ποὺ οἱ ἴδιοι εἶχαν δημιουργήσει. Ὅλα αὐτὰ τὰ κύματα τῶν ἀνθρώπων τοὺς εἶχαν στρέψει τὰ νῶτα κι εἶχαν γυρίσει τὰ μάτια τους πρὸς τὸ Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν, ἀπ' ὅπου ἐρχόταν ὁ Θαυματουργός, ὁ Μεσσίας. Τί ἄξια εἶχαν οἱ νεκροὶ πύργοι τῆς Ἱερουσαλήμ μὲ τοὺς ζωντανοὺς νεκροὺς μέσα τους, μπροστὰ σὲ πεινασμένες καὶ διψασμένες ψυχές τοῦ λαοῦ ποὺ ἀναζητοῦσαν ἕνα παράθυρο στοὺς κλειστοὺς οὐρανοὺς, γιὰ νὰ δοῦν λίγο τὸν ζωντανὸ Θεό; Κι οἱ δυὸ ὄψεις τῆς ὑπερηφάνειας (ἐκείνης τῶν Ῥωμαίων καὶ τῆς ἄλλης τῶν φαρισαίων) ποὺ εἶχαν κατακλύσει τὴν Ἱερουσαλήμ, ἦταν ἀδύνατες νὰ κάνουν ἔστω καὶ μία τρίχα ἀπὸ ἄσπρη μαύρη. Καὶ νά, μπροστὰ τους κατέβαινε ἀπὸ τὸ Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν Ἐκεῖνος ποὺ μὲ τὴ φωνὴ Του κάλεσε ἀπὸ τὸν τάφο τὸν τετραήμερο Λάζαρο, τὸν ἀνάστησε καὶ τὸν ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴ φθορὰ τοῦ θανάτου!

Ἄχ, πότε θ' ἀπομακρύνουμε καὶ μεῖς τὸ νοῦ μας ἀπὸ τοὺς ὑπερήφανους καὶ ἰσχυροὺς μηχανισμοὺς αὐτοῦ τοῦ κόσμου καὶ θὰ τὸν στρέψουμε πρὸς τὸ οὐράνιο Ὅρος, πρὸς τὸν Βασιλιὰ Χριστό; Πότε θ' ἀναθέσουμε κάθε ἐλπίδα μας σ' Ἐκεῖνον; Ἡ ψυχὴ μας ἀναζητᾷ τὸν Νικητὴ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, προβλήματα ποὺ ἡ οἰκουμένη ὀλόκληρη δὲν μπορεῖ νὰ ξεπεράσει ἀπὸ μόνη της. Νικητὴς εἶναι ὁ Χριστός. Ἡ ψυχὴ μας πεινάει καὶ διψᾷ γιὰ τὸν ταπεινὸ μὰ ἰσχυρὸ Βασιλιὰ, ποὺ εἶναι ταπεινὸς στὴν ἰσχὺ Του, ἰσχυρὸς στὴν ταπείνωσή Του. Ἡ ψυχὴ μας πεινάει καὶ διψᾷ γιὰ τὸν Βασιλιὰ ποὺ εἶναι φίλος τοῦ καθενὸς ἀπὸ μᾶς, γιὰ τὸ Βασιλιὰ ποὺ ἡ Βασιλεία Του εἶναι αἰώνια καὶ ἄπειρη, ποὺ ἡ ἀγάπη Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶναι ἀπροσμέτρητη. Τέτοιος Βασιλιὰς εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός! Σ' Ἐκεῖνον λοιπὸν κραυγάζουμε ὅλοι μας: Ὡσαννά! Ὡσαννά!

Σ' Ἐκεῖνον πρόπει ἡ δόξα κι ὁ ὕμνος, μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὴν ὁμοούσια καὶ ἀδιαίρετη Τριάδα, τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ἀπό τό βιβλίο: «Καιρὸς Μετανοίας»

Πηγή: Ἱερά Μονή Ἀγίου Ἰωάννου Καρέα

Επιμέλεια: π. Στέφανος Κωστόπουλος

(Καθεδρικός Ἱερός Ναός Ἀγίας Τριάδος Βύρωνος)